

Стопанитѣ дори не подозиратъ,
че кжщата имѣ имала балконъ.
Ат. Далчевъ

И тъй, тръгнахъ да скитамъ изъ градскитѣ улици,
ужъ че правя изъ тѣхъ нѣкакво пжтешествие.
Като американецъ, що на сфинкса се пули,
тѣй и азъ на познатитѣ кжщи се блѣщѣхъ.

И ей, дяволъ го взелъ, стана нѣщо внезапно :
изведнѣжъ отзовахъ се въ неизвестенъ менѣ градъ, —
гледамъ : всичко познато станало непознато,
сѣкашъ ида наистина отъ новия свѣтъ !

Гледамъ кжщи отдавнашни, отъ години облизани,
и съвсемъ непознати ми се струватъ сега : —
тамъ гирлянди отъ гипсъ се редятъ по корнизитѣ,
украсени въвъ сивия цвѣтъ на дъжда.

Отъ балкони и покриви гледатъ каменни вази,
и дори самъ Хермесъ моя погледъ следи ;
херувими съ крила се тълпятъ по первазитѣ,
и очуканъ орелъ надъ главата ми бди.

Гледамъ хората, ужъ де, непознати на мене сж типове ;
но какво ти тукъ ужъ, — та наистина сж непознати :
преминава единъ съсъ куртка и блѣскави шипове,
съсъ ботуши що скърцатъ и съсъ черни и гѣсни мустаци.